

Proloog

Iris Rigter kneep in het handvat van haar pistool. Het wapen zat nog in de holster aan haar riem, waar ze het had bevestigd. Echt niet dat ze hier ongewapend heen zou gaan. Ze stapte weg van haar auto en trok haar jas strakker om zich heen. Ze voelde de kou door haar huid snijden.

Geen normaal denkende ziel vertoont zich hier op dit moment vrijwillig, dacht ze. Ze wierp een snelle blik over de Werkhaven. Niets anders dan lege panden, hoge hijskranen en stapels pallets en containers. Iris stak de straat over. Ze bleef halverwege de straat staan. Een gevoel van aarzeling beekroop haar. Haar veilige, warme auto was niet ver. Wie antwoorden wil moet niet stil blijven staan.

Ze liep een meter of tien door en kwam bij een openstaand hek.

Een koud briesje speelde met haar sjaal, die ze steviger vastbond. Haar voetstappen weerklonken toen ze het terrein betrad en koers zette richting het bakstenen gebouw aan het eind. Het kolossale pand stak dreigend af tegen de donkere lucht. De deur stond half open, de verzegeling van de recherche was verbroken. De uiteinden wapperden in de wind. Iris' hart bonkte in haar keel. Ze haalde diep adem en stapte door de deur het duister in. Het was er zo donker dat ze geen hand voor ogen zag. Ergens buiten brandde een lamp die de boel enigszins verlichtte, maar het was te weinig om goed te kunnen zien.

Iris pakte haar telefoon erbij. Ze knipte de zaklamp aan en scheen om zich heen. De plaats delict was opgeruimd. Geen sporen meer van de moord. Wel nieuwe sporen van mensen die hier onlangs hadden gehuisd. Een slaapzak, een stapel dozen en een winkelwagen vol met visvoer. Je kon het maar nodig hebben.

Voetje voor voetje schuifelde Iris verder over de grond. Elke stap klonk hard. Afval kraakte onder haar schoenzolen. Ze haalde sneller adem, maar al te goed beseffend dat ze hier helemaal alleen was en niemand haar te hulp zou schieten.

Je bent stom bezig, Rigter, dacht ze.

Er was een beweging. Iris bleef stokstijf staan. Adrenaline schoot door haar lijf. Aan het einde van de donkere ruimte, hooguit tien meter bij haar vandaan, stond iemand. Een gestalte in donkere kleding en met een masker voor.

Iris' hart bonkte in haar keel, terwijl haar hand naar haar riem bewoog, tastend naar haar pistool. 'ZeroX?' Haar stem haperde.

De schim bewoog.

'Zullen we naar buiten gaan?' vroeg Iris. In haar hand voelde ze het koele handvat van haar wapen. 'Dat praat wat makkelijker.'

ZeroX schudde het hoofd en wees naar iets wat zich achter Iris bevond. Iets dat ze niet kon zien. Meteen maakte de paniek zich van haar meester. Met een ruk draaide Iris zich om. Ze keek recht in het gezicht van een varken en een schaap. Ze deinsde achteruit en hapte naar adem toen ze zag wat de gestalte met het schapenmasker in zijn handen hield.

'Het spijt me,' klonk het.

Iris trok haar pistool tevoorschijn, maar op hetzelfde moment knetterde de taser, drong een ijselijke pijn onder haar schedel en werd het zwart voor haar ogen.

1

Ongeveer drie weken eerder

Op het scherm aan de muur werd een draakachtig wezen opgeblazen. Stukken huid, bot en bloed spoten alle kanten op, tot tegen het scherm aan toe.

De klanken van een of andere metalband uit Engeland weerkaatsten tegen de muren. Iris Rigter moest haar vingers bijna in haar oren steken om het getril te laten stoppen.

Haar 15-jarige zoon Spike zat op bed. Terwijl hij met zijn ene hand de controller van de Playstation bediende, scrolde hij met de andere door zijn telefoon.

Iris zette de wasmand met een smak op de grond. ‘Zo, dat huiswerk voor wiskunde gaat lekker, zo te zien.’

Spike bleef naar het scherm van zijn telefoon staren, alsof hij haar niet hoorde.

Ze deed een stap naar voren en trok zonder aarzeling de stekker uit het stopcontact. Prompt kwam al het leven in de krappe kamer tot stilstand.

‘Má?’ klonk het verbouwereerd. Twee ogen keken naar haar op, alsof ze haar nu pas zagen.

‘Op een andere manier weet ik je niet te bereiken, vriend,’ zei ze. ‘Wat ben je aan het doen?’ Nieuwsgierig boog ze